

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Utvecklingsarbetet på alla områden är intensivt.
Vi räcker knappt till för allt.

Kommande livhusarer är stort tack skyldiga befäl
och civilanställda av alla åldrar och grader,
vilka nu med energi och uppfinningsrikedom skapar
för framtiden.

Vi själva bör vara tacksamma över att få uppleva
detta tillsammans. Det berikar.

Paulustén

STANDARET

En serie redogörelser för slagen bakom segernamnen på vårt standar inleds i detta nummer.

De två första är Lützen och Wittstock. Slagen skildras av korpral Thomas Roth, Lifskv.

LÜTZEN

Som första segernamn på K 3:s standar står namnet Lützen och t o m i denna vår historiefattiga nutid kan nog de flesta erinra sig att det var där Gustav II Adolf stupade i dimman 1632.

Att namnet förekommer på vårt standar kan verka nog så förbryllande eftersom Lifregementet till häst, som K 3 härstammar ifrån, inte bildades förrän 1667. Förklaringen ligger i att Lifregementet i sin tur härstammar från två stycken andra kavalleriregementen, nämligen Upplands respektive Södermanlands ryttnare som uppsattes på 1530-talet av Gustav Vasa.

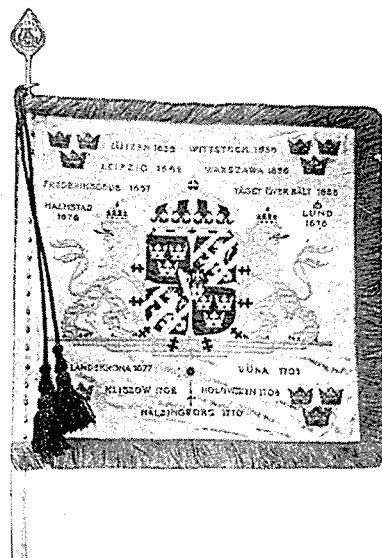
Dessa två regementen ingick i den, delvis endast till namnet, svenska armé som år 1632 marscherade från Nürnberg, in i Sachsen för att skydda nämnda kurfurstendöme från att skövlas av den kejserlige fältherren Wallensteins trupper.

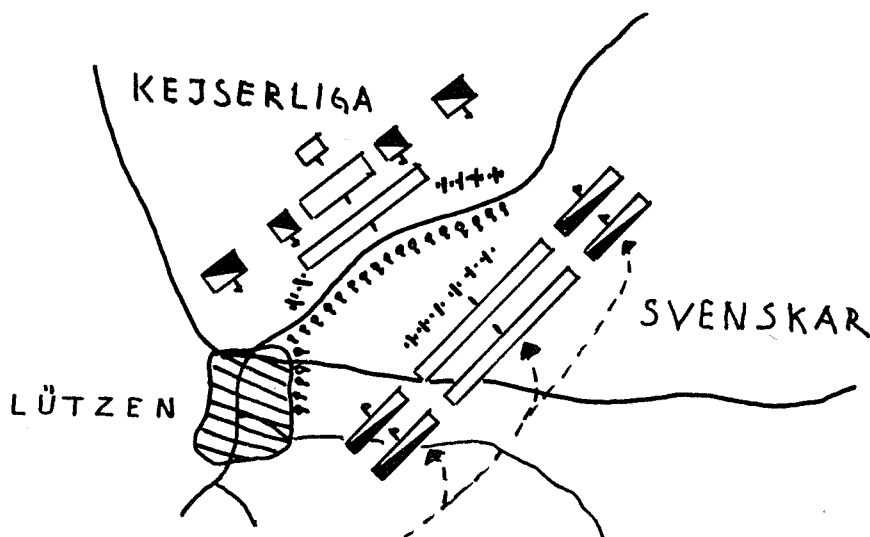
Gustav Adolf hoppades att kunna överraska Wallenstein som nyss skickat bort kavallerigeneralen Pappenheim med en del av hären. Själv låg Wallenstein med huvudstyrkan vid den lilla staden Lützen, inte långt från Leipzig, utan att vänta något anfall och gjorde sig i ordning för att gå i vinterkvarter. Vid budskapet om att Wallenstein sålunda hade försvagat sin styrka gav kungen order om att genast marschera mot honom.

På morgonen den 5 november såg svenskarna vid horisonten Lützens tornspiror, men deras marsch fördröjdes av sumpmarker och av de höstplöjda åkrarna, där leran klibbade fast

vid manskapets fötter och hästarna sjönk djupt ner. Först vid mörkrets inbrott kom man i närheten av Lützen men då var det försent att anfalla, utan soldaterna fick gå till vila för natten på de leriga åkrarna. Men genom detta dröjsmål fick Wallenstein tid att kalla tillbaka Pappenheim.

Tidigt på morgonen den 6 november, medan det ännu var mörkt, bröt den svenska armén åter upp och arbetade sig långsamt fram mot Lützen och vid åttatiden stod de båda härarna mot varandra. Den svenska bestod av 12 800 man infanteri, 6 200 ryttare och 20 tunga artilleripjäser plus 40 lätta regementskanoner. Den kejserliga räknade å sin sida 12 700 man fotfolk, 9 200 ryttare och 24 tunga kanoner. Gustav Adolf brann av otålighet att få börja anfall, men en tät dimma hindrade honom. Äntligen, efter

två timmars väntan, kändes ett lätt vinddrag som började skingra dimman och höstsolen bröt fram.

Gustav Adolf anförde själv högra flygeln som bestod av rytteri, bl a Upplands och Södermanlands regementen. Vänstra flygeln som också bestod av rytteri anfördes av hertig Bernhard av Weimar och i center anförde Nils Brahe huvudmassan av fotfolket. Hela hären var uppställd på två ungefär jämnstarka linjer, där den andra linjen fördes av den tyske generalen Knyphausen.

De bägge härarna hade mellan sig en landsväg med djupa diken. I dem hade Wallenstein placerat sina säkraste skyttar, som med en mördande salva mottog den anryckande svenska linjen. De kejserliga som förstärktes av artilleriets eldsalvor förmår dock inte att hejda svenskarna, som med dödsförakt stormar fram över vägen. Kungen är en av de främsta på högra flygeln och vänder sig nu till den finske översten Stålhandske och ger honom order att anfälla det kejserliga tunga kavalleriet. Snart är både kroater och kyrassiärer stadda på flykt. Hela svenska linjen har trängit över vägen och kastat fienden över ända.

Men de kejserliga får förstärkingar och rycker fram med ny kraft. Svenska centern börjar vika. Kungen sätter sig ner i spetsen för Smålands ryttere, vars överste stupat, för att göra ett motanfall. Men nu tätnar dimman och breder sig åter ut över slätten. Kungen skiljes från sitt folk och märker till följd av sin närsynthet att han har ridit ifrån

sina egna, råkar i handgemäng och dödas av ett flertal pistolskott.

Ursinniga över sin konungs död bryter sig svenskarna på nytt framåt under Hertig Bernhards befäl och de kejserliga ger vika. Men plötsligt hörs ropet "Pappenheim är här". Nu har Pappenheim nått fram med hela sin avdelning. Han stormar fram på svenskarnas högra flygel och tvingar den tillbaka över graven. Därigenom råkar Brahes fotfolk i den största fara. Han själv blir dödligt sårad och hans regementen lider fruktansvärd manspilan. Men också hos fienden är manfallet väldigt och även Pappenheim går sitt öde tillmötes.

Vid budskapet om Pappenheims död flyr hans ryttere och än en gång ser Wallenstein den svenska armén rycka framåt. Vid aftonens inbrott bröt svenskarna på nytt över landsvägen och tog de fientliga kanonerna. Wallensteins soldater viker och han måste ge order om reträtt.

Svenskarna stannade som herrar över slagfältet. Mörker och utmattning efter en sju timmars oavbruten strid hindrade dem från att förfölja fienden.

Slaget vid Lützen tillhör de blodigaste som Sverige har utkämpat med förluster på 5 000 man i döda och sårade. Förlusterna på den kejserliga sidan går inte att uppge men även de torde ha varit betydande.

Det som betydde mest för framtiden var dock att den viktigaste sammanhållande kraften på den protestantiska sidan, Gustav Adolf själv, var borta.

WITTSTOCK

Som andra segernamn på K 3:s standard står Wittstock, en stad i norra Brandenburg. Där hade år 1636, den förenade kejserliga och sachsiska armén intagit en ställning skyddad av skogs- och sumpmarker. Fiendens vänstra flygel började uppe på en brant höjd kallad Scharfenberg.

Mot denna ställning marscherade den svenska armén, anförd av fältmarskalcken Johan Banér. I armén ingick de båda kavalleriregementena, Upplands- och Sörmlands ryttere, i vilka K 3 har sitt ursprung.

Banér fann snabbt att det skulle vara omöjligt att anfälla en så stark ställning i fronten, i synnerhet som fienden var överlägsen i antal. Han beslöt istället att över höjden "Vingårdskullen", öster om Scharfenberg, anfälla fienden i flanken. För att förbrylla fienden beslöt Banér också att samtidigt låta sin vänstra flygel göra en kringgående rörelse västerut.

Vid tvåtiden på eftermiddagen sattes de båda flyglarna i rörelse.

Den fientlige befälhavaren Hatzefeld, som väntat sig att anfallet skulle komma söderifrån, blev ytterligt häpen, när han fick veta att Banér smugit genom skogen öster om hans ställning. Han satte sig i spetsen för några sachsiska skvadroner som nu mötte det svenska rytteriet, just då det med generalen Lennart Torstensson i spetsen travade uppför Vingårdshöjdens östra sluttning. Men svenskarna anföll med sådan häftighet, att Hatzefelds motanfall bröts. Striden vältade fram över Vingårdshöjden och ned i sänkan mellan denna och Scharfenberg.

Men nu störtade kejserliga kavallerimassor fram. De hejdade Banérs ryttere och drev dem tillbaka uppför Vingårdshöjdens västra sluttning. Här blev det en sådan blodig kamp, att Banér i hela sitt liv inte varit med om något liknande.

Gång på gång söker fienden driva honom tillbaka, men med Torstenssons hjälp lyckas han kasta fram sina skvadroner till motanfall med sådan

kraft att striden hålles stående. Men i längden var det omöjligt för svenskarnas högra flygel att hålla stånd mot en sådan våldsam påtryckning som fiendens tredubbla övermakt utgjorde.

Banér hade emellertid sänt bud inte bara efter centern, som han låtit stanna kvar ett par kilometer söderut under skotten Leslie, utan även efter den längre söderut stående reserven. Efter lång väntan kommer centern framryckande. Understödda av regementskaponerna kastar sig de friska trupperna mot det fientliga fotfolket med sådan kraft, att de kejserliga kyrassiärerna måste skynda till hjälp. Leslie's båda brigader, den svenska och den skotska, blir nästan krossade. Fiendens förstärkningar strömmar till och striden tycks vara avgjord. Resterna av Leslie's brigader trängs i oordning utur skogen och högra flygelns skvadroner, där Upplands och Sörmlands ryttere ingår, börjar vackla.

Plötsligt hörs svenskt lösen skjutas i fjärran. De två välkända kanonskotten är det överenskomna tecknet till att svenskarnas vänstra flygel är beredd att anfälla fienden. Strax därefter kommer reservens skvadroner fram ur skogen och sätter av i trav mot Vingårdshöjden som högra flygeln just är i färd med att lämna.

Vid åsynen av Banérs friska trupper bryts fiendens mod och de drog sig i skydd av mörkret tillbaka på alla punkter.

Fienden förlorade 5 000 man i döda, 151 fanor och 31 kanoner, men av högra flygelns skvadroner var över en tredjedel döda och sårade. Svenska brigaden som före slaget bestått av 1 200 man kunde efteråt bara ställa upp 150 oskadade. Upplands- och Sörmlands ryttere slutligen, förlorade 400 man i striden.

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17-7

Redaktör och ansvarig utgivare: Mj Erik Berg
Skövde 0500/65000/322

Biträdande redaktör: Lt Philip Segell
Skövde 0500/65000/313

Lt Håkan Hedström
Skövde 0500/65000/315

Ekonomichef: Mj Lennart Jarwén
Skövde 0500/65000/336

Distributionschef: Fj Ingvaar Gladh
Skövde 0500/65000/308

+ in memoriam

Thorsten Grill

Den 1. nästlidna augusti avled före ordföranden i vår kamratförenings Stockholmsavdelning Thorsten Grill.

Han utnämndes år 1915 till officer i reserven vid vårt regemente, som flera medlemmar av hans släkt tillhört. Sålunda kom han att uppleva såväl första världskrigets skyddstrupp-tjänst som andra världskrigets beredskap och regementets omvandling till oberiden organisation. Genom långvarig tjänstgöring fick han tillfälle att ådagalägga sin duglighet och mångsidighet. Ett exempel må anföras. När regementet under regementsmötet år 1923 skulle i sin helhet delta i arméfälttjänstövningen i Skåne/Halland blev ordinarie regementsintendenten Gustaf von Essen allvarligt sjuk. Thorsten fick i all hast förbereda sig för att vikariera i befattningen och skötte sysslan med glans!

Thorstens praktiska läggning och mångsidighet togs i anspråk i olika värv, bland annat av Kungl Svenska Segel Sällskapet, där han var verkställande direktör samt av Utlands-svenskarnas förening, där han var av-

delningschef. I unga år deltog han bland utvalt sjöfolk i yachten "Fidras" världsomsegling åren 1920-1922, en bedrift i djärvhetens och framåtandans tecken.

Thorsten Grills gärning och personliga engagemang i det goda kamratskapets tjänst kan inte skattas nog högt. Han var Stockholmsavdelningens förste ordförande, därtill vald år 1934 och tillhörde därefter dess styrelse i 27 år, varav 16 år som ordförande. Vid sin avgång från ordförandeposten år 1971 valdes han av varmt tacksamma kamrater till hedersledamot och tilldelades föreningens medalj.

Thorsten var omtänksam, vänlig och generös. Dessa egenskaper buro upp hans gärning i spetsen för Stockholmsavdelningen och hade avgörande betydelse för den goda uppslutningen och sammanhållningen kring avdelningens standar. Hans minne lever och vårdas i vördnad av en tacksam kamratkrets.

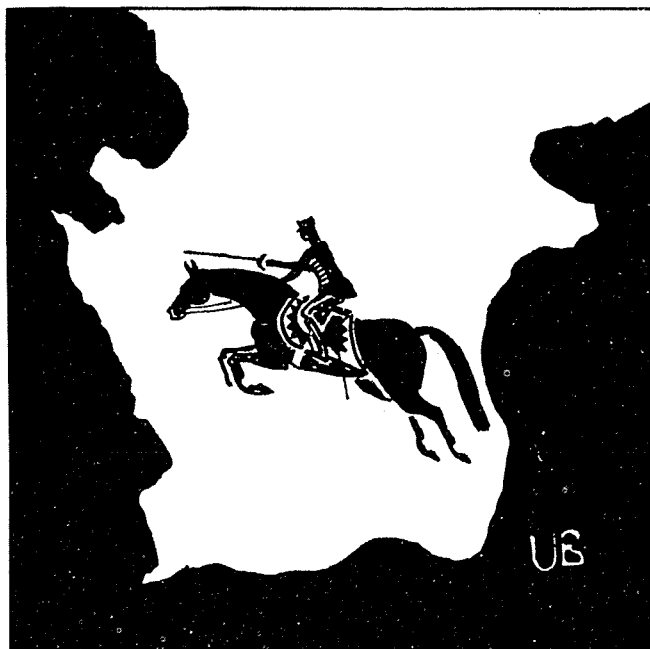
Sven Littorin

Kamratförening SYD

Det ligger så nära till hands, att man som skribent i LIVHUSAREN, hemfaller åt nära nog nostalgiska funderingar hur vi hade det förr om åren för så där trettio - fyrtio år sedan. Då fanns det minsann husarer, som löste de flesta stridsuppgifter uppsutten på en eldig springare och med sabelns hjälp fick den sävligaste infanterist att tappa flera överviktskilon på en enda förmiddag. Detta onekligen till båtнад för båda vapenslagen. Till denna, för vårt vidbekommande, så romantiska bild av ryttarlivet på trettio-talet, skall väl som motvikt också fogas en volontärryttares långa vardag, med revelj kl fem varje dag och sedan övningar i ett, med stalltjänst, ridning och sabelfäktnings samt fälttjänster som ständigt återkommande programinslag. Några fritidsproblem existerar inte, och när trumpetaren blåste av dagen med tapto kl nio, var man glad åt att få krypa i säng. Kriget som i slutet av årtiondet svepte över Europa ändrade i mångt och mycket denna idyll. Vi kom att lämna vår trygga Husarkasern och regementet skingrades i olika förband över hela Götaland. Det ankom då på respektive förbandschefer att hålla ihop och bevara husarandan från fordom. Detta lyckades över förväntan bra, och vårt regemente gick tämligen helskinnat ur den hårda pärsen, till skillnad från bl a Skånehusarerna, som till slut tvingades troppa sitt standar.

Vad är det då som skiljer vårt förband från många andra. Givetvis spelar den effektiva utbildningen och det sätt på vilket de stridsuppgifter löses som ålagts regementet en avgörande roll. Detta är obestridligt, men till detta kommer också regementets historiska insatser att spela en icke oväsentlig roll. Traditioner har med andra ord oerhört mycket att betyda för ett förbands inre och yttre styrka, detta fingo vi ett påtagligt bevis för i de finska förbandens insatser under finsk-ryska kriget 1939.

För att återgå till mera närliggande tid kan vi skåningar förtälja att

allt här numera går i sina gamla inkörda banor. MFF har traditionsenligt åter tagit hand om guldmedaljerna i allsvenskan och det enda vi egentligen saknar är en bättre kontakt med de värnpliktiga livhusarer som i höst lämnat regementet i Skövde. Kontakta undertecknad antingen per telefon 042-121921 eller gärna med en skriftlig anmälan för medlemskap i LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING SYD. Västgötagatan 21, 252 52 HELSINGBORG

Bengt Weimenhög

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRAGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

BJÖRNSKVADRON

av Kn Anders Johansson

NÅGONSTANS I SVERIGE (LIVHUSAREN)
I den djupa, fuktiga grönskan står ett välmaskerat stabstält. Flitens optimuslampsken lyser i tälten. Skvadronchefen studerar med stort intresse den jaktjournal, som fältposten förärat honom. Ställföreträdaren dricker förnöjsamt ur 3 dl medhavd äpplemer medan stf stabstroppschefen, i stilla ro, letar efter det fel, som ideligen åstadkommer ett tjut i etern. Signalisten petar ner ytterligare ett vedträd i kaminen och kväver en gäspning när han åter sätter sig vid mikrofonen. Natten andas lugn och ro.

Ute på plutonerna är det annorlunda. I det fuktiga mörkret förbereder grupperna sina fasta spaningsplatser. När gryningen kommer skall de vara klara att rapportera in fiendens förflyttningar. Vissa tillagar sin frys-torkade mat på jägarköket. Andra har fram sin medhavda falukorv, renskav, surströmmingsburk, öl och snusdosa. Nog är det något våta spanare, som lurar i skogen, men de är varken sura eller "blöta".

Det hela började emellertid några dagar tidigare. Skvadronen mobiliserade snabbt och effektivt och standardet, segertecknet, kunde visas upp framför fronten. Endast en av våra män blev bestulen på sin säck med utrustning. En ingenjör hade bytt ut den (även kvarlämnande sin civila jeans-uniform). Efter ett litet h: e lyckades vi förklara för denne att var och en skulle ha sina grejer.

När alla hade fått några korta repetitioner på vapen, bilar, radioapparater m m fick skvadronen order att gruppera på sin första uppgift. Det visade sig bl a att det inte alls är nödvändigt att ha terrängfordon. Trossens gamla Brage-lastbilar tuffade lugnt uppför den steniga backen till stabens och trossens grupperingsplats. Tacka duktiga förare för det. Den enda (men trevliga) dekorering, som förekom under "kriget", var när trossen förärade stabstältet en gammal järnkastrull fylld med ängsblom-

mor. Nåväl, efter ett dygn packade skvadronchefen ner sin cigarrlåda igen och vi gav oss ut mot nya djärva mål. Broar var sprängda litet här och där men en handfull ingenjörer byggde en färja åt oss för att övningen skulle kunna fortsätta. Denna vänlighet skulle vi så småningom komma att återgälda i form av små ettriga eldöverfall. Ca 10 min för sent överskeppades skvadronchefen med standardet fladdrande i sjöbrisen. För sent bl a därför att trossen, på väntplatsen, så gärna ville krypa in i skogen. Detta hindrade skvadronen en aning i starten. Nåja, felet var fleras.

Efter överskeppningen bråkade vi med en markägare och hans osnutna söner ett tag, men en efter en gick plutonerna, efter att ha tagit på "fiendemarkeringarna", iväg till sina områden. Efter en liten sightseeing

grupperade stab och tross ca 30 m från en väg in på en tydlig stig. Allt för att vår fiende, ingenjörerna, skulle hitta oss. Naturligtvis blev vi inte upptäckta. Knappt hade stabstältet kommit upp förrän de snabba plutonerna började rapportera in att de fasta spaningarna var på plats. Nu var det bara att vänta på alla lastbilar, bandlastare och inhyrda personbilar. Det är nu natten andas lugn och ro.

Rapporterna börjar komma från plutonerna. Snart kan vi i stabstältet följa "den lede" på kartan. Hoppsan! Vart tog nu de där 14 lastbilarna vägen? Där passerade de sist men den andra platsen har de inte gått förbi. Order till plutonen att sända ut rörlig spaning mot området ges snabbt. Fram emot midnatt slits mörkret obarmhärtigt itu. Plutonerna utför sina eldöverfall och försvinner snabbt i det mörker, som åter sluter sig tätt runt vårt land. Det sägs att några tog lastbil tillbaks.

Nästa dag tvingas vi gå ur området trots att fienden är kvar. Skvadronen har fått en ny uppgift något längre söderut. Plutonerna utnästlar efter hand och fram emot 20-tiden är de fasta spaningarna ute i det nya området. Den här gången slår plutonerna till först i gryningen och den förrödade eldkraften skapar problem för

fienden. Efter hand samlas samtliga plutoner till skvadronstaben där 3 olika alternativ för försvar av pv-front förbereds. Kl 1700 kommer kodordet DYDYR och hela skvadronen görs marschfärdig. Förpluton går iväg och övriga enheter hänger på. Under färden mot pv-fronten ändras ordern! Skvadronen får i stället till uppgift att slå en luftlandsättning. Snabba order susar i etern och strax är plutonerna på sina platser. Pv-pjäser, granatgevär, kulsprutor och automatkarbiner öppnar eld mot den fiende som nyss landat med helikopter på fältet.

Stridsskjutningen är klar och därmed också skvadronens slutövning. Vi börjar vården och inlämningen. På fredagens kväll åker delar ur vår värnpliktsarmé hem igen efter en kort men intensiv repetitionsövning. De flesta fast beslutna att ta upp kriget om 4 år igen.

specialbutiken för RYTTAREN och HÄSTEN

Vi har ett brett sortiment av kvalitetsartiklar.
Gör oss ett besök eller vi sänder gärna per post.

PIKÖR RIDSPORT

Skaraborgsgatan 25 A, 532 00 SKARA
Tel. 0511-15080

FORMELLT ?

Ett exempel på hur en formell skrivelse till
Chefen för Armén kan utformas.

Kn Cederberg med anhängan om snabbare åtgärder för att han skall få sina pengar någon gång

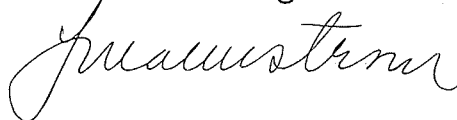
Bäste General m m!

Vår härvarande förträfflige major E Berg tillskrev Generalen i begynnelsen av månaden augusti i ett för min person synnerligen viktigt ärende. Det rörde sig om, och jag hoppas verkligen att Generalen kommer ihåg det, min fortsatta placering som skvchef för härvarande Livskv och den, så att säga, påspädning på min lilla ynkliga lön detta skulle medföra. När vi så skriver den 27. oktober och jag varit chef för ovannämnda skvadron med, om jag tillåts säga det själv, ett under rådande omständigheter icke oävet resultat, så har jag fortfarande inte utkvitterat den utlovade så att säga påspädningen. Vår kassachef härstädes är en karl med bestämda åsikter och principer och han vägrar mig bestämt utfå mina rättmätiga penningar så länge inte Generalen har sagt vare sig "bu eller bä" som han uttryckte det. Om jag så får säga så tycker undertecknad faktiskt underdånigst att nu får Ni å det snaraste och med alla till buds stående medel verka så att en lojal undersåte som sliter och släpar får sin lön för mödan. Jag brukar verkligen inte gny eller klaga men nu tycker jag faktiskt det är på tiden att Generalen handlar. Här i SKÖVDE och vid vårt kavalleri har vi ett gammalt talesätt som lyder: "Uraktlåtenhet att handla ligger Chefen mer till last än fel vid val av medel". Vi har lärt oss högakta vår General och jag tycker det verkligen tråkigt om denna vår högaktning skulle naggas i kanten ganska så rejält om inte Generalen å det snaraste

handlägger denna för min person så synnerligen viktiga sak.

Jag har för inte så länge sedan ingått i det äkta ståndet och av detta blev min ekonomiska situation inte bättre, snarare tvärtom. Min maka och jag bor fattigt i en liten stuga på landet och även om vi är rena och har hela kläder har vi det ganska knapert. Min maka födde mig ett barn innevarande år och det var roligt, men barnet kräver av oss föräldrar en draglig tillvaro. Jag har önskat orientera Generalen om sakernas tillstånd på det att Generalen måtte ha förståelse för min situation och å det snaraste låta avsända en skrivelse som ett svar på vår förträffliga major E Berg vördsamma spörsmål, på det att härvarande kassachef, som förresten heter Andersson och har adress Kassan P 4, 541 00 Skövde, enligt för honom gällande best och anvisningar snarast kan till mig utbetala mina rättmätiga medel.

För kn Cederberg

N G Malmström
Sekundchef

Sändlista:

MB V

Kassach P 4

Planek K 3

Kn Cederberg 2. skv

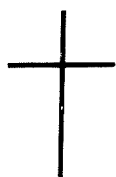
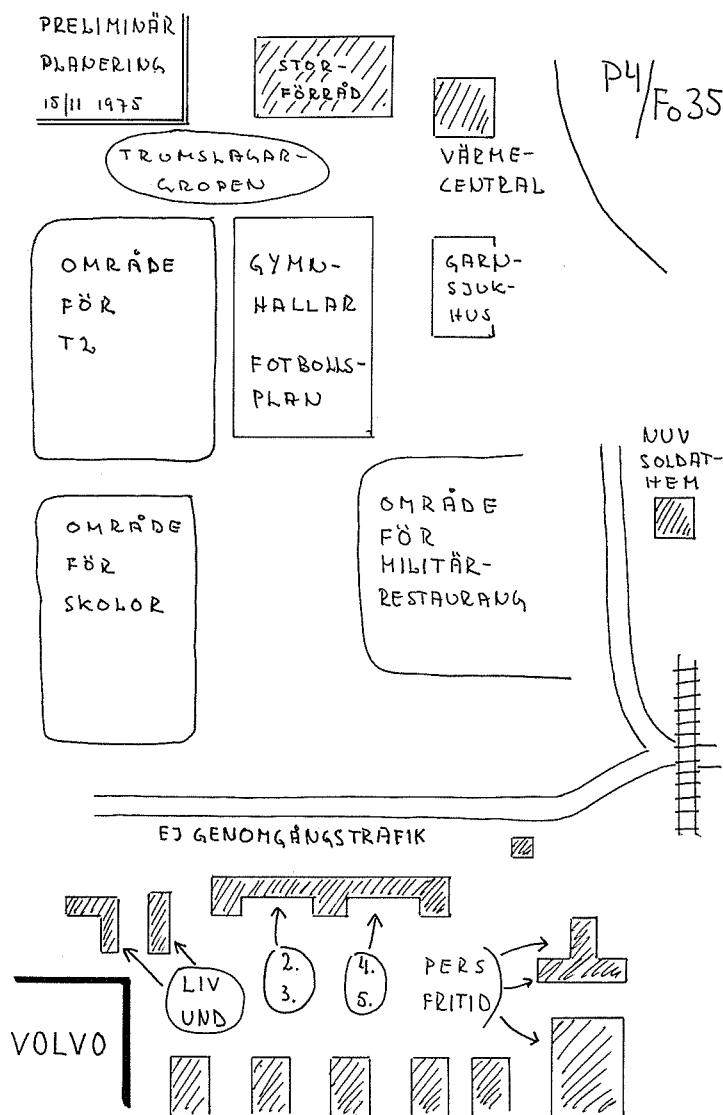
VAD HÄNDER?

av övlt Malmström

- o Planering för att koncentrera den utökade garnisonen till P 4/K 3-området. Storförråd och värmecentral håller på att färdigställas.
 - o Grundförsök och 76/77 slutförsök för vårt nya krigsförband, Jägarbataljon Syd.
 - o Grundövningar för jägarpluton m m tas fram = grund för reglemente och utbildning.
 - o Planering av utbildning för 7,5 mån huvudutbtid = en första grund för ny SU.
 - o Satsning på befälsutbildning. Intensifierad rekrytering.
 - o Utbyggnad av BJÄRSJÖ för att möta det ökade behovet av stridsskjutningar.
 - o Utbyggnad av utbanordningar för att möta det ökade behovet:
- styrketräningshall, strålrighthall, grksal, inomhusskjutbana, fältarbetssal/Jtjänst, stridshinderbana färdigställs.
 - o Ny fredsorganisation för K 3 provas i begr omfattning: utökad ledningsorganisation väntas fastställd per 1/6 1976.
 - o Försök för att nå fram till bättre personalbehandling och därmed mindre avgångar under grundutbildningen genomförs 75/76, sannolikt också 76/77.
 - o Försök med feed back för 2. året.
 - o Jubileum 4. dec 1976 och museum förbereds.
 - o Utbildning av åldersklass och repövnförband, underrättelseofficärer och kavelever vid obl skolor löper på normalt.
- NPansvaret lämnas över till K 1.
Vi skolar in oss på terrängbil 11.

NU HAR VI TAGIT ÖVER

in memoriam

CJ Mjöberg

F kaptenen i finska armén och livhusaren Carl Johan Mjöberg avled den 1 februari 1975 i en ålder av 83 år.

Han fick sin första militära utbildning vid Livregementets husarer åren 1908-1912. Under första världskriget fullgjorde han även tjänst vid Livregementets dragoner.

Vid frihetskrigets utbrott i Finland anmälde han sig som frivillig,

och under tjänst som chef för kavalleriavdelning sårades han mycket svårt vid framryckning mot Tammerfors. Under andra världskriget fullgjorde han tjänst som kompanichef.

Carl Johan Mjöberg har under många år tillhört Livhusarernas Kamratförening i Stockholm och blev medlem kort efter det att föreningen bildats. Han var - som han själv uttryckte det - kavallerist till liv och själ och glömde aldrig sina år i tjänst som aktiv livhusar.

VÅRT KAVALLERIS ÖDE

I dessa omdaningens tider torde nedanstående artikel från Göteborgs-Posten den 11 maj 1946 vara av visst intresse. Artikeln är författad av överste ÅKE HÖK.

Vem minns inte Strix-historien om den kavalleristiska rangordningen:

"Först kommer Gud Fader, sen kommer kavalleristen och kavalleristens häst, så kommer ingenting och ingenting och sist infanteristen".

Det var under den gamla goda tiden före förra världskriget, som det skrattades gott åt denna dråpliga historia i vår populära skämttidning. Med rätta kanske gisslades också där tid efter annan de unga kavalleriofficerarna och deras bornerade syn på tingen. Men denna skulle ej kunnat taga sig de uttryck, som den faktiskt gjorde, om ej kavalleriet då varit ett starkt och mäktigt truppslag, vars medlemmar väl kände sitt värde. Må vara att detta var en självkär överskattning men faktum kvarstår dock, att kavalleri i allmänhet och vårt rytteri bland dem med sina 50 fredsskvadroner den tiden ansågs som ett fullt modernt truppslag, som troddes komma att väl hävda sin plats i fält.

Krigserfarenheterna skulle dock på ett bryskt sätt komma att vederlägga denna uppfattning.

De i första världskriget insatta kavallerimassorna visade sig ej fylla måttet. Den relativa rörligheten hos dessa var måhända ännu tillräcklig, eftersom bilismen ju alltjämt låg i sin linda, men redan i underkant. Deras uthållighet och slagkraft däremot ohjälpligt för ringa för att framtvunga de snabba avgöranden, som skulle brutit sönder motståndarens front. Sedan dessa uteblivit och striderna stelnat till ställningskrig fingo kavallerikårerna i stor utsträckning bekväma sig att sitta av och krypa ned i skyttegravssystemen. Efter år av enformigt och blodigt utnötningskrig följde till sist Versaillesfreden.

Kavalleriet hade inte vunnit kriget, vilket det också noggsamt fick erfara, när krigserfarenheterna skulle tillgodoses i de organisationer, som lades i stöpsleven under efterkrigsåren. Inom segermakternas arméer vågade man sig dock ej på någon större grad av ren rasering helst som man med miss-tänksamma ögon bevakade de tre kavalleridivisioner, som Tyskland fått behålla vid fredsslutet. I stället började man på att motorisera truppslaget, varigenom man hoppades återförskaffa åt detta den rörlighet och eldkraft, som efterlysts hos rytterskvadronerna under världskriget. Man påbörjade med andra ord danandet av lätta eller snabba trupper på rytteriets bekostnad, dock alltjämt under principen häst och motor, vilket på den tiden överallt kommer till uttryck i facklitteraturen. Minskades något var det fördelningskavalleriet, under det att det självständiga kavalleriet bibehölls samt motoriserades och mekaniserades.

Sverige däremot gick sin egen väg. Här kunde väl 1925 ingen makt på jorden räddat kavallerifördelningen, som

sedan länge var hatad av riksdagen, sammansatt som den var av de skånska rangregementena, där många av storgodsägarnas söner gjorde passage som fideikommissarier. Denna skulle helt enkelt bort. Återstod därefter de sex fördelningskavalleriregementena, vilka, eftersom arméfördelningarnas antal skulle vara fyra borde skrivas ned med två.

Så kom det sig att tio år efter freden livdragonkasernerna på Gärdet lades tomma och att Smålands ryttares ärorika standar troppades. I de stora dragonkasernerna i Ystad marscherade infanteriet in och i Malmö hade Kronprinsens husarer paraderat för sista gången. Av femtio fredsskvadroner återstod sjutton. Från att ha varit ett truppslag av första ordningen var kavalleriet nu blott och bart ett stympat småtruppslag. Med 1928 trädde den nya organisationen i kraft.

Sedan dess har 15 år förflutit. Den första hälften av denna period, kan kännetecknas som de sju magra åren, då försvaret alltså var satt på en mycket knapp kost. Striderna om medel och anslag försvarsgrenar och truppslag emellan voro då mycket hårda och medförde för kavalleriets del mycket begränsade tilldelningar.

Inom detta sökte man dock så gott det gick att följa med utvecklingen ute i världen. Denna ledde, som sagt, mot ökad motorisering och förstärkt eldkraft. Hos oss resulterade detta bl a i införandet av pansarbilskvadroner och medeltunga granatkastare. 1936 års försvarsordning berörde givetvis kavalleriet i likhet med övriga truppslag inom armén. Med bibehållen fredsram erhöll det då en krigsorganisation, som visserligen kanske kunde varit bättre, men som dock betingade ett avsevärt steg i rätt riktning. Den i arméfördelningen ingående kavalleribataljonen, som i sig inneslöt både rytteri, cykeltrupp och pansarbilar, var då ingalunda efter sin tid. Den återuppståndna kavalleribrigaden däremot ännu inte i sin helhet motoriserad. Snart nog därefter tog man dock steget fullt ut, så att brigaden vid andra världskrigets början var helt bilburen. I kavalleriet ingick följaktligen nu alla de ele-

ment, som tillsammans bilda de lätta trupperna. Av pansarfordon dock endast sådana på hjul. Stridsvagnarna åter voro alltså inramade inom infanteriet och ansågos av många allt fortfarande endast hava uppgifter i ren anslutning till detta truppslag.

Krigserfarenheterna gjorde snart en allmän omvärdering av 1936 års försvarsbeslut till en trängande nödvändighet. Denna konfirmerades genom riksdagsbeslut förlidet år. För kavalleriets vidkommande betydde detta ett obegripligt steg mot reducering och tillbakagång. Av de fyra kvarvarande kavalleriregementena utbröts ett - det hästuppfödande Skånes enda återstående ryttaförband - och ombildades till pansarregemente. De tre övriga berövades sina pansarbil- och bilskvadroner, varefter det rudiment av rytteri, som återstod fr o m den 1 oktober i år underställdes - inspektören för infanteriet.

Träder detta beslut i verkställighet har ett sista avgörande steg tagits för att i vårt land utplåna det en gång så mäktiga truppslaget. Man torde knappast kunna påstå, att man stöder sig på erfarenheter från andra länder då kavalleriet infanteriseras samtidigt som infanteriet "omskolas" till snabba trupper.

Denna återblick på vad som verkligen tilldragit sig inom vårt kavalleri under de sista tjugo åren, visar oss, som synes, en samskyldig via dolorosa. Frukterna av den ödesdigra stympning, som vidtogs 1925, skördas i vår tid. Hade man genom förutseende då i stället lett in truppslaget med sina 50 skvadroner i de banor, som följdes inom andra arméer, hade man nu kunnat hos oss haft starka och tidsenliga lätta trupper utan att behöva tillgripa infanteriet för att skapa dylika. Ty detta måste till sist återverka på de operativa enheternas antal. Eftersom det man vinner på ett håll, det mister man på ett annat. Och infanteri kan man aldrig få nog utav. Ty alla krigsmaskiner till trots, är det i alla fall till sist människan - den enkle fotsoldaten, som skall fälla avgörandet, och infanteriet, som genom tiderna kommer att förbli "la reine de la bataille".

Göteborgsskvadronen

Författat av Bernhard Larsson 85

Skansen Westgöta Lejon erövrade och intagen av Göteborgsskvadronen den 4 december 1974.

Den gamla borgen härstammar från Birger Jarls tid under namnet Gullbergs Fäste 1252. Kända namn därifrån, Thord Bonde 1455. Ett mycket känt namn Mårten Krakow och hans hustru Emerentsia, som försvarade fästet mot danskarna 1612.

En krönika berättar: Herr Krakow hade ej mer än en hand och en fot. Och likväl stod han så manligt emot. Emerentsia lyckades på sex timmar motstå fem anfall av kong Christian. Hon skymtades i sin rutiga kjortel, kockade lut och dränkte de anstormande danskarna.

Den 21 juni 1687 fick Erik Dahlberg i uppdrag att förstärka borgen. Den 11 augusti 1689 stod den färdig. Den lejonbild av koppar som pryder borgen är av senare datum 1893. Borgen har genomgått en grundlig renovering och invigdes av vår nuvarande konung Carl XVI Gustaf onsdagen den 4 september 1974 klockan 1540 i närvaro av stadens och länets ledande män, samt en stor mängd av Göteborgs befolkning.

Genom utsända spanare ur Göteborgsskvadronen kunde borgen som handhavs av Götiska Förbundet och dess kansler Kurt Ekroth erövrats för den högtid som var planerad. En fältstark skvadron fyllde lokalerna. Kanslern Kurt Ekroth tog emot och förevisade lokalerna på ett mycket förnämligt sätt, såväl roande som ock lärorikt vilket gav en klar återblick av skansens historia.

Skvadronschefen och ordföranden, ryttmästaren m m Gomer Brunius hälsade alla hjärtligt välkomna och erinrade om Regementets Högtidsdag. Under supén hölls korta och välformade tal. Vi samlades senare i övre våningens samlingssal där historiernas mångfald berättades. Stämningen var hög då Kurt Ekroth mycket förnämligt förevisade historiska föremål från tiden då skansen anfölls av danskarna.

Livhusarerna behöver Befälsförstärkning

K3 skall utbilda en ny typ av förband fr o m 1976.

Jägarbataljon.

Detta innebär bl a att vi måste utöka vår befälskader. För Dig som nyligen gjort värnplikten eller just nu ligger inne kan detta vara början till ett nytt jobb.

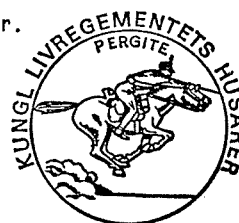
Vill Du arbeta bland goda kamrater, med människor, i vått och torrt, att skapa och utveckla något nytt? Då är Du välkommen i vår krets.

Svar på frågor får Du av:

Mj Eric Berg, K3, Skövde.

tfn: 0500/65000/322

Till kamratföreningarna och övriga läsare vill vi bara säga: Hjälp oss rekrytera!

K3 MUSEUM

Militära böcker, instruktioner, anvisningar, publikationer och broschyrer från 1950 och tidigare. Ju äldre desto bättre. Skall ingå i "K 3 Museiexpedition".

Insändes till Fj Gladh stabsavd K 3 Fack 603, 541 01 SKÖVDE.

Museikommittén

Timmarna gick fort under den gemytliga och trevna tillvaron i dessa förnämna och historiska lokaler.

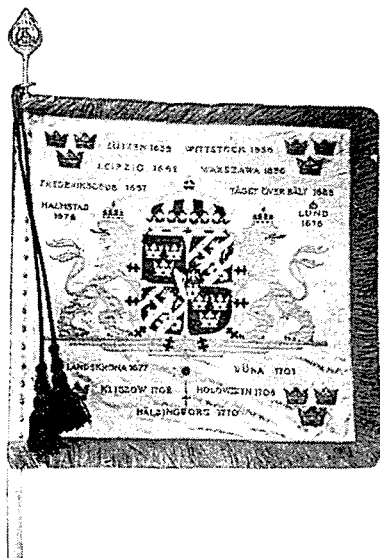
Vi hade även nöjet att få hälsa några nya och unga medlemmar välkomna.

Fram på småtimmarna när vi åtskildes var alla glada över en trevlig samvaro i dessa historiska lokaler.

BERNHARD

PROGRAM

Vid firandet av Kungliga Livregementets Husarers högtidsdag 4 december 1975

0730 Avlämning till Sekundchefen på västra kaserngården.

0800-1140 Traditionsvisn V vinden.

0800-1430 Filmen från H M Konungens besök på K 3 6/3 1975.
Plats Wittstocksalen.

1200-1330 Lunch

1345-1400 Förevisning mc-körning på V kaserngården.

1400-1515 Kamratföreningen sammanträde på kompoftmässen.

1530 Avmarsch till kyrkan och därefter minneshögtid.

Kav KAS
utbildar

SOMMARMARSCH

Sommarmarsch. Ja, detta ord väcker säkert minnen bland stora delar av läsekretsen. Nu skall inte ryttartidens sommarmarscher jämföras med dagens. Av den anledningen är benämningen "Lägervecka" eller "Fältlivsvecka" mera adekvat. Årets övning var förlagd till Björklången i södra Tiveden och genomfördes med huvuddelen av åldersklassen fyra veckor efter inryckningen. Mot den bakgrunden skall nedanstående samtal ses, där soldaterna Rausman, Ohlsson och Ljungberg från 2., 3. resp 4. skvadron samtalar om och kring några frågor.

Vilka funderingar har man inför den första riktiga förbandsövningen?

R: Allteftersom övningen närmade sig, började man fundera över hur det skulle gå att cykla 6 mil eller mer. Man var ju inga Fåglumsbröder precis.

L: Vi på MP hade ingen anledning att fundera över avståndet till Björklången eftersom vi skulle åka buss.

O: Jag kan inte minnas att man hann tänka så mycket på övningen i förväg. Plötsligt stod man där med sin cykel och var beredd att börja övningen. Vi hade vackert väder så vi kunde cykla i skjortärmarna. Det var inte så besvärligt, men visst kändes det när MP körde om oss - i sina bus-sar!

L: Ja, jag måste erkänna att vi skrattade glatt åt er, där vi satt i våra bekväma stolar.

En stor del av tiden ägnades åt förläggning, maskering och övriga fältarbeten. Men fältrutinerna avbröts också av mera avkopplande övningar, som rundturen i Tiveden.

O: Ja, det var verkligen en uppskattad programpunkt.

L: Det kändes verkligen bra att få gå en halv dag utan en enda fältanmälan. Dessutom var rundvandringen mycket intressant.

Ett av övningsändamålen med en sådan här övning är att man skall komma nära naturen och ha övningar i lite lugnare tempo än vanligt. Upplever man det på det viset som värnpliktig?

R: Nej, det gör man inte. Under luncherna hade man fullt upp med att stå i matkö, äta diska och ordna utr för nästa övning. Dessutom var tiden knappare tilltagen.

O: Dessutom är man så ovan att hålla reda på sin utrustning, så att en stor del av tiden går åt till detta.

L: Jag instämmer med Ohlsson. Ovanan att hålla reda på utrustning gjorde att många små prylar försvann. Skor och strumpor "vandrade" omkring i tältet under natten.

O: För att återknyta till frågan så hade man trots allt möjligheter att koppla av. Det var t ex mycket trevligt att få ligga vid en sjö och kunna bada.

Bortsett från hetsen under lunchen, är jag nöjd.

En av övningarna omfattade överskeppning, stridssimning m m. Vad kommer ni ihåg av allt detta?

O: Man var rädd att tappa sitt vapen så att man skulle få göra vapenvård efteråt.

R: Hade man tur kunde man få tag i någon annans vapen. Då gjorde det ju inget.

L: Vi på MP kommer nog aldrig att glömma Fj Vauhkonens spång, som naturligtvis gick sönder när vi sprang över den. Men besvärligast var förstås stridssimningen.

Alla hade en övning där vi bl a låg i skärmskydd för första gången. Hur gick den övningen till?

R: Jag kommer ihåg regnet som följde oss under övningen. Men det skall visst regna under sådana övningar, har vi fått lära oss. Först fick vi spana mot stabspluton som låg i skärmskydd. Därefter tog vi oss genom stabsplutonens linjer till gruppvisa posteringar.

O: Vi spanade aldrig utan låg bara i postering och hade poster ute under natten. Vi låg också gruppvis men med plutonen samlad på en plats.

L: Vi på MP hade ingen posteringsövning. I stället gick vi till fots i pluton till en plats där vi fick bygga skärmskydd och gå i så kallad "vila".

R: Jägarmaten, denna konservindustrins superkonserv smakade riktigt bra i skogen.

Men mest positivt med denna övn var att man fick arbeta i grupp och klara sig själv utan att hela tiden vara övervakad av befäl.

L: När vi vaknade upp efter att ha legat i skärmskyddet den natten var många av oss trötta, blöta och grinniga. På grund av detta var det svårare för gruppcheferna att leda sina grupper. Det var nog tur att övningen led mot sitt slut.

Ni har ju alla provat på att vara gruppchef någon gång. Hur tycker ni det fungerar?

L: Nu går det bättre eftersom vi har lärt känna varandra inom grupperna. Dessutom är det mera "go" i oss efter några månader i kronans kläder.

O: På vår pluton har alla fått prova på att vara gruppchef. Det är bra för då vet alla inom gruppen vilka problem chefen har.

R: Hos oss har inte alla varit gruppchef men det går bra ändå. Alla vill inte vara gruppchef heller.

L: Befälet har sagt att tältlagschefer och gruppchefer inte behöver sitta eldpost. Det är klart att i bland blir ju kamraterna lite "syra" på detta. Men många gånger får väl gruppchef vara vakn och gå på ordergivning.

O: I början var det svårare att vara gruppchef över kamrater än det är nu. Jag tror inte vi hade "den rätta disciplinen" för det under denna första övning.

L: Det går bättre nu för alla jobbar i stället för att stå och käfta som vi gjorde i början. Det fungerar bäst om en man samordnar verksamheten, gruppchefen helt enkelt. Det är självdisciplin det är fråga om. Alla gör sitt.

R: Som gruppchef fick man jaga en del kamrater mer än andra, men det fungerade rätt bra trots allt.

En av kvällarna genomfördes en s k s k skvadronsafon. Vad minns ni från den?

O: Tyvärr måste jag säga att vår var dåligt planerad. Vi hade ingen särskild plats att vara på dessutom var inget speciellt program förberett. De flesta tog sin öl och korv och gick in i tälten.

L: Vår skv hade dragkamp mellan plutonerna. Den som kämpade mest var nog skvadronschefen som försökte knyta ihop repet som ideligen gick av.

R: Vi på 2. skvadron gjorde upp eldar där vi grillade korv och sjöng. Vi hade också tävlingar mellan plutonerna. Jag tycker att vi hade roligt. Man är ganska anspråklös när det gäller nöjen en sådan här vecka. Vi fick även tillfälle att prata med vårt befäl undet lite civilare omständigheter.

Forts. på nästa sida

O: Man skulle ha önskat att fler befäl varit med, men jag är medveten om att de flesta befälen sprang nattorientering den kvällen.

L: Det skulle fungera bättre med skvadronsafton nu när man vet hur det mesta fungerar. Man skulle nog "släppa loss" mer.

Till sist: Vilka erfarenheter drog ni efter den här övningen?

R: Man lärde verkligen känna sina kamrater inom plutonen. Både de goda och de dåliga sidorna.

L: Jag tycker att man lärde känna sig själv också. Man var aldrig ensam. Hade inget privatliv. Man var tvungen att ta hänsyn till kamrater hela tiden. Dessutom blev det bättre fart på plutonen efter den här övningen.

O: Det beror nog på att man lärde sig uppskatta kasernlivets bekvämligheter.

Som gemensam slutreplik står:
"Tänk att man kunde längta efter att komma "hem" till sitt logement".

IDROT TEN

Under den gångna tävlingssäsongen har förbundet representerat bl a i MILO VÄST TÄVLINGAR OCH MILITÄRMÄSTERSKAP.

Den satsning som förbundet har gjort främst på fältidrott och motortävlingarna, har redan givit resultat i bl a lagsegrar i orientering och motortävlingar samt ett flertal framskjutna placeringar.

Resultat

MIDV ORIENTERING

Lagtävlingen 1. K 3 (bland 11 lag)
Mj Forssberg, Kn Bjerkhagen, Kn Johansson 1. Lt Persson, Lt Sunesson, Fj Nilsson, Vpl Olsson.

MIDV FÄLTTÄVLAN

Lagtävlingen 2. K 3
Kn Bjerkhagen, Kn Johansson, Kn Munther, Fj Cannervik, Fj Johansson, Sg Svensson, Vpl Andersson.

MIDV BUDKAVLEORIENTERING

Lagtävlingen 3. K 3
Kn Bjerkhagen, Lt Persson, Fj Johansson

AM BUDKAVLEORIENTERING

Lagtävlingen 11. K 3 (bland 47 lag)
Mj Forssberg, Kn Bjerkhagen, Kn Johansson, Lt Persson, Fj Johansson, Sg Svensson.

Individuell placering

Mj Forssberg 3. (Nattsträcka)

MM MOTOR

Lagtävling 1. K 3 (bland 9 fullföljande lag)

Bil. Förare Kn Granqvist - Kartläsare
Kn Paulsson
Förare Fj Läth - Kartläsare
Sg Svensson

MC. Kn Johansson
Fj Ivarsson

MIDV MOTOR

Samma lag som ovan placerade sig som 1

SM I VINTERTÄVLING MC

Individuellt
Fj Ivarsson 6

Fj R Johansson, tillbaka från FJS. En välkommen förstärkning till fältidrotten.

Öfu A Svanberg. Grensegrare i simning vid AM. Femkampslöfte.

AM 30 4 kamp

"Femkampslöftet" Öfu Svanberg blev grensegrare i simning 50 m med tiden 26,6 vid årets armémästerskap.

Inom Regimentet har också RegM avhållits i sedvanlig ordning. Regmästare blev:

Fältskjutning Kn Paulsson

Skolskjutning Fj Bengtsson

Dagorientering

H 21	Fj Johansson R
H 35	Kn Johansson I
H 43	Fj Svensson
H 50	Fj Nilsson
H 17-20	Vpl Gustavsson

Nattorientering

H 21	Fj Johansson R
H 35	Kn Johansson
H 43	Fj Gustavsson
H 50	Fj Cannervik
H 17-20	Vpl Gustavsson

Terränglöpning 3 000 m
Kn Bjerkhagen 9 min

Bilorientering Fj Läth - Sg Svensson

Mc orientering Kn Johansson I

K 3 - S 2 FÄLTTÄVLAN

För femtonde gången i följd segrade K 3 i fälttävlan mellan befälskårerna. Individuellt Kn Bjerkhagen 1. 100 startande.

Club MASH

Storgatan 20

Nattklubb

måndag - lördag
22-03

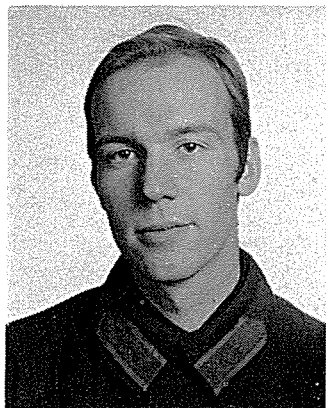
Välkomna

Bernhard o KG

Kn C Bjerkhagen
Regmästare i terrlöpn, lagseger i orientering, fälttävlare, träningsvillig.....

Nytt befäl

Till förbandet har under året kommit två nya löjtnanter.

De är till vänster Lt Hedström och till höger Lt Johansson.

Nya vid förbandet är också de tre överfurirerna Carlsson, Svanberg och Larsson.

Födelsedagar

5/2	Fj G Lund	75 år
25/3	Fältvet G Hellgren	80 år
12/4	Fältvet J Munthe	75 år
5/5	Kapten G Zetterberg	60 år
8/5	Kapten E Bergdahl	60 år
22/5	Överste W Swedenborg	75 år
22/5	Ryttm F Linton	70 år
28/6	Ryttm J Kjellberg	70 år

Avgångar

Kn	B	Josefsson	pension
Kn	T	Blomqvist	till P 4
Fj	S F	Pettersson (MHS)	pension
Fj	Uno	Pettersson	pension
Mj	B	Stevenberg	till P 6
Serg	T	Carlqvist	till P 6
Fk	B	Waldemarsson	till K 1
Övlt	M	Fornell	till K 1
Öfu	B	Kärngren	avsked
Öfu	Å	Svensson	avsked
Öfu	S	Nilsson	avsked

ORGANISATION OCH BEFÄLSPLACERINGAR F O M 1975-10-15

SEKUNDCHEF Överstelöjtnant N G Malmström

STABS- OCH PERSONALAVDELNING

Avdelningschef Mj Berg

Stabsavdelning

SC RO/Kn Sandahl
Exp P/Fj Johansson
SkrivC Fru Karlsson
 Fru Lindberg
 Fru Jondell
BudC P/Fj Gladh
CFS P/Fj Westerlund
Vakt P/Fj Johansson
 P/Fj Almtjärn
 P/Fj Bäckman
 P/Fj Brockmar

Persavd

Chef Mj Berg
Allm det K/Lt Runesson
Persvård Kons Nordqvist
 Pastor
Bibl Btr Karlsson

UND

Chef Vakant
 P/Fj Malmros

UTBILDNINGSAVD

Chef Mj Göthberg
Exp Fru Nylander
GU R/Kn Forsberg
RU K/Kn Johansson
Idrott K/Lt Karlsson
 P/Fj Cannervik
DE P/Fj Smedberg
 P/Fj Bengtsson
 P/Fj Vauhkonen

PLANEK

Chef Mj Jarvén
 Fru Olofsson

GRUNDUTBILDNINGSBATALJON

Batch Mj ForssbergBatadj R/Kn PaulssonExp P/Fj FridolfssonCentral befälsgrupp

K/Kn Hansson

K/Kn Thorp

P/Fj Gustavsson

K/Kn Svensson

P/Fj Pettersson

LIVSKVADRON

R/Kn Englund
 P/Fj Nilsson

ÖREBRO SKVADRON

Mj Cederberg
 P/Fj Carlsson

ÖSTRA NERIKE SKV

R/Kn Bohman
 P/Fj Lundbäck

VÄSTRA NERIKE SKV

R/Kn Bjerkhagen
 P/Fj Gustavsson

PBS JÄGARE

R/Kn Tannerheim
 K/Kn Munther
 P/Fj Johnsson

1. JÄGARPLUTON

R/Kn Granqvist
 R/Lt Hedström
 P/Fj Ivarsson
 GC/Öfu Carlsson

JÄGARPVPLUTON

R/Kn Platerud
 P/Fj Norström

1. MPPLUTON

K/Lt Asp
 P/Fj Svensson
 P/Fj Wester
 P/Fj Lidén

GS 1

P/Fj Pettersson
 P/Fj Forsberg
 GC/Öfu Svanberg

STABSPLUTON

K/Kn Persson
 P/Sg Nilsson
 P/Sg Stensböll

2. JÄGARPLUTON

R/Lt Segell
 P/Fj Johansson
 GC/Öfu Larsson

2. MPPLUTON

P/Fj Lundberg
 P/Fj Höglund
 P/Fj Ekfeldt
 P/Fj Svenningsson

TROSSPLUTON

P/Fj Låth
 P/Fj Stieberth

3. JÄGARPLUTON

R/Lt Söderström
 R/Lt Johansson

JÄGARGRKPLUTON

K/Kn Rapp
 P/Fj Löfgren
 P/Fj Gustavsson

Ur FLOTTAN

Fj Wideberg
 Fj Larsson
 Fj Fransson
 Fj Edvardsson

Krigsfånge

Av Anders Johansson

Egentligen heter jag Pilo Mctinetto men mina kamrater kallar mej ofta "Macky". Jag är undersergeant i de sēdeländska stridskrafterna men just nu sitter jag i ett svenskt fångläger. Det är mycket man funderar över nu när man har fått obegränsat med tid. Min chef fattade nog ett klokt beslut när vi kapitulerade. Vi hade bara döden att välja på.

Kriget mot Sverige hade pågått ett par månader. Det gick sämre än planerat. Visserligen hade vi god hjälp av våra sabotörer, som redan fanns i landet, men efter hand tycktes deras verksamhet avstanna. Många blev tillfångatagna och bristen på ledare märktes alltmer. Vi började sända in små kvalificerade patruller på djupet för att luckra upp försvaret och för att stötta de av våra kämpar, som fortfarande fanns kvar. Naturligtvis blev jag stolt när jag togs ut till chef för en grupp, vilken skulle söka upp och samverka med delar av den organisation vi redan tidigare byggt upp. Samarbetet fungerade bra och min grupp kunde räkna hela 7 man.

Efter några veckor kom andrelöjtnanten Perez Okstedt med ett par specialmän, främst för underrättelsetjänst och han blev alltså chef för hela styrkan på 10 man. De kom med fallskärm och fälldes ca 7-8 km från vårt ordinarie tillhåll. Med sig hade de också mat, ammunition, sjukvårdsmateriel och en radio så vi fick litet att bära på samtidigt som vi hälsade dem välkomna.

Nu blev det dags att börja verka litet mer aktivt. Vi utnyttjade ett ödehus som bas för vår verksamhet. I nästan två veckors tid lyckades vi utföra inte mindre än 8 uppdrag. Bl a sprängde vi ett ammunitionsförråd, som innehöll minst 10 ton pansarvärnsammunition. Jag vet inte hur det gick till. Kanske bländades vi av vår lysande framgång. Plötsligt hände det en dag.

Det hade gått ett par timmar sedan Polly och Bill kommit tillbaks från ett rutinuppdrag. Plötsligt hörde vi en mansröst. Någon talade i en slags

röstförstärkare. Våra vänner i "organisationen" kunde en del svenska. "Dom säger att det är militärpolisen. Dom kräver att vi ger oss eftersom huset är omringat." Det kunde naturligtvis vara en bluff. Förmodligen var de osäkra på vilka vi var eftersom de inte stormade huset direkt. Vi grupperade till försvar. Ibland kunde vi se någon skymta inne i skogen. Plötsligt brakade det löst. En eller två kulsprutor öppnade eld. Tjock rök började välla in i huset. Sekunden efter var det fullt med soldater runt hela huset. Det var en fråga om minuter för oss. Vi skulle inte ha en chans att bryta oss ut. Okstedt gav ordern: "Bränn kodpapperen fort. Vi kapitulerar."

in memoriam

Gunnar Schildt

En soldat har gått bort. Gunnar Schildt är icke mer. Under hela sin aktiva tid tillhörde och tjänade han Kungl Livregementets husarer - även om avbrott förekom. Han kände starkt anknytningen till det förgångna och vad det förpliktigade, men han var inte någon sentimental bakåtblickare. Hela hans starka livsvilja var inriktad på nuet - på den uppgift han tagit som sin - att utbilda svenska män till försvarare av det egna landet.

I en tid då man glömt att "samhället" ytterst är en ideel gemenskap, som heter fosterlandet, och som fordrar skyldigheter och personliga offer av medborgaren, valde han den kanske otacksammaste och svåraste uppgiften inom försvaret - truppofficerens. Han hade kunnat bli en briljant och framgångsrik stabsofficer, men han föredrog den direkta kontakten med soldaterna, den praktiska tillämpningen på fältet, frisk luft och kamratskap i kasern och bivack. Han lyckades bättre än de flesta. Han behärskade verkligen tjänsten i fält. Hans taktiska blick var sällsynt klar och truppen

följde och lydde honom med glädje och inlevelse. - Ja, han var en soldat! - med en touche av gamla tiders kynne - husargeisten.

Klarsynt följde han utvecklingen och insåg nödvändigheten att övergå från beridet till motoriserat kavalleri. Han blev lika skicklig att manövrera motorförband som tidigare rytteri.

Helst vill man i alla fall minnas honom till häst. För Gunnar Schildt var en hästkarl och ryttare som få. Vi minns honom från turfen, prishoppnings- och dressyrbanorna - kampglad, framgångsrik och fair.

Gunnar Schildt hade något av äventyr, friskhet och idealitet över sig, något smittande för alla, som kom i beröring med honom. Så, skall vänner och kamrater minnas honom.

Nu sänker alla livhusarer värjans spets mot jorden. Det gör vi annars endast för Konungen och Standaret. Farväl gamle vän.

Folke Linton

Soldaterna hade armbindlar på vilka det stod MP. Vi visste att det fanns sådana specialförband. Snabbt blev vi avvärjande och en efter en drabbades av en noggrann visitation. Vi fick inte behålla mycket av vår utrustning. Disciplinen var stenhård. Deras chef ledde verksamheten med korta, snabba order. Efter hand lastades vi upp på olika fordon. Några av oss befäl blev skilda från våra underlydande. Själv fick jag åka i en slags

täckt jeep med en nollställd vakt framför mig. Jag såg hela tiden in i pipan på en osäkrad kusprutepestol.

Efter en längre färd kom vi till en form av fångplats där vi snabbt delades upp i olika fållor utan möjlighet för oss befäl att tala med våra vänner. Här sitter jag nu. Ständigt bevakad av poster, som patrullerar utanför. Hela tiden har mitt mål varit att fly. Ännu har det inte lyckats. Men

Jägarutbildning

av Fj Rune Smedberg

Förbandet har tillförts en ny typ av utbildningsanordning, nämligen en stridshinderbana. Läsaren kanske också ställer sig frågan. Vad är detta för hinderbana?

Ja, inget är nytt under solen. Hinderbanor av varierande slag, låt vara ganska improviserade, har funnits tidigare. Enligt utbildningsbestämmelser skall varje förband ha tillgång till hinderbana byggd enligt gällande normer.

Varför då denna stridshinderbana och varför detta namn?

Banan är byggd för att ge en allsidig fysisk träning. Den tar sikte på att stärka arm-, ben- och ryggmuskulatur samtidigt som den koordinerar rörelseschema. Den strävar att utveckla "framåtanda" och "gå lust". Därför har utformningen tagit sikte på att de vpl skall stimuleras till ökad fysisk träning, med andra ord, den som använder banan skall tycka att den är rolig och vilja återkomma.

Banan består av 17 hinder som utgöres av klätter-, armbågs-, balans-, hopp-, kryp-, sving-, linbane-, bro- lin- och linvagnshinder.

Den är belägen sydost Segerstorp i en ravin vid Källedalsbäcken.

Vid träning kan olika utrustningar komma till användning: I träningsoverall, i uniform utan och med vapen, utan eller med stridspackning. Den har stor flexibilitet genom att vissa hinder kan "tas" på flera sätt. Dels att vissa hinder kan uteslutas.

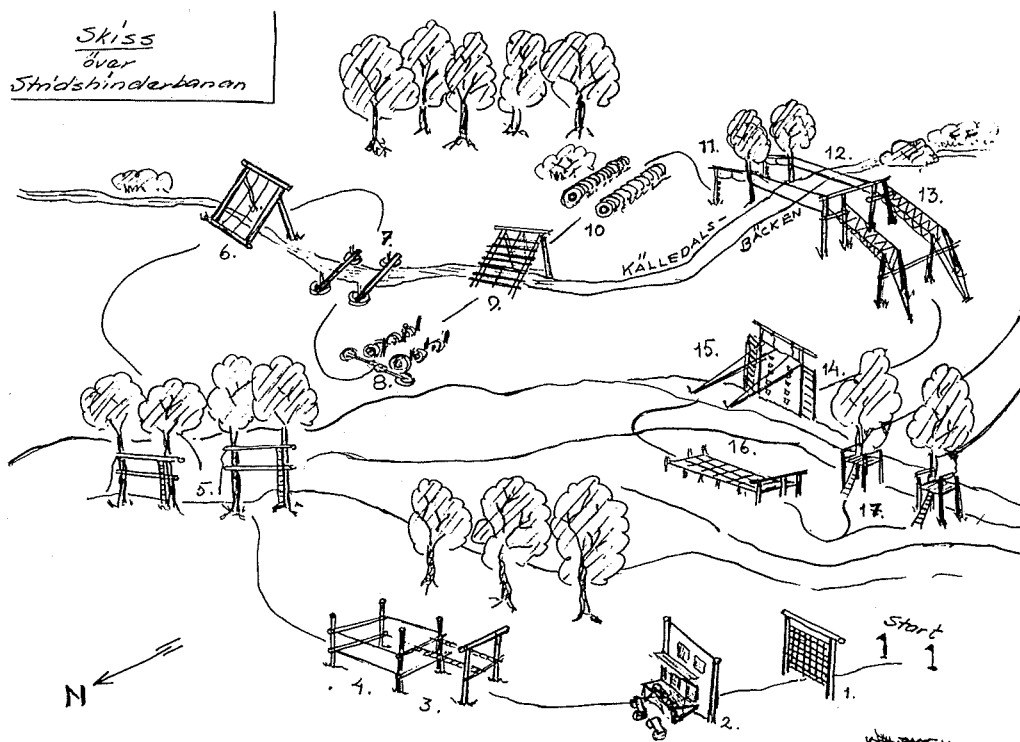
Banan är så utformad att stridsteknik kan inläggas.

Härvid kan skjutmoment ingå.

Del av banan kan användas vid jägertjänstuppdrag i patrull och grupp. Wirebroarna kan tjäna som exempel på vattenövergång.

Vad som nu sagts ger svaret på den konstruerade läsarfrågan.

Detta är en stridshinderbana. Den har ej sin motsvarighet inom den svenska krigsmakten.

HUSAREN

S:t Helenagatan 10 • 541 00 SKÖVDE

Tel. 0500/179 79

EN PLATS FÖR HUSARER

KOPPLA AV — TRIVS

Puben är öppen alla dagar 1700 - 2400

Hertig Johans
Torg

Kyrkparken

HÄR HITTAR
DU OSS

Hotell
Billingen